

egen Sag, man vil ikke gøre noget særligt for at skaane hende for at efterkomme sin Moderpligt, selv om det kan være ubehageligt for hende, saa er der dog ogsaa Hensynet til Barnet at tage, til den Omstændighed, at Moderen ellers kun kan vedkende sig Barnet og betrygge dets Fremtid derved, at hun overfor sine Omgivelser vedstaar, at hun har født et uægte Barn. Derved opstaar en Samvittighedskonflikt for hende, og det er ikke sagt, at den altid bliver løst i den rigtige Retning. Det kan meget vel tænkes, at naar Moderen til et uægte Barn ikke kan sikre Barnet uden at prisgive sig selv, bliver Resultatet, at hun ikke sikrer Barnet, det vil altsaa sige, at det gaar ud over Barnet. Jeg vilde derfor tro, at det var rigtig, om ikke af Hensyn til Moderen, saa af Hensyn til Barnet, at holde Vejen aaben for, at en Kvinde kan adoptere sit uægte Barn, lige saa vel som en Mand kan gøre det tilsvarende.

I øvrigt vil jeg kun gøre en lille Bemærkning med Hensyn til § 13, 1ste og 2det Stykke, der omhandler Adoptivbarnets Arveret efter Adoptanten. Jeg har hørt sige, at man i visse Kredse nærer nogen Tvivl om, hvorledes disse Bestemmelser skal forstås. Jeg selv nærer ingen saadan Tvivl. Jeg mener saavel efter Lovforslagets Tekst som efter Udtalelserne i Motiverne til Paragraffen, at Meningen er, som ogsaa den ærede første Taler forudsatte, at opretholde de nuværende Arveregler, som den første Taler nærmere refererede. Jeg vilde imidlertid, for at man straks kan berolige den Tvivl, der maatte være, sætte Pris paa, at Justitsministeren bekræftede, at dette er Meningen.

Jeg skal paa dette Tidspunkt ikke gaa videre ind paa Lovforslagets Regler, men skal hermed paa mit Partis Vegne anbefale det til velvillig og hurtig Behandling i det Udvalg, som jeg hører vil blive nedsat.

Marie Hjelmer: Jeg skal ligesom de tre foregaaende Talere udtale min Tilfredshed over, at vi har faaet forelagt et Lovforslag om Adoption, der samler de Betingelser og Grundregler, hvorpaa dette Forhold skal hvile.

Naar jeg ser paa § 1, vil jeg gerne til dets allerførste Sætning knytte en lille Bemærkning. Den højtærede Justitsminister har foretaget en lille Ændring i Kommissionens Forslag, idet den „justitsministerielle Bevilling“ er blevet forandret til „kongelig Bevilling“. Jeg maa vel gaa ud fra, at denne Ændring ingen som helst reel Betydning kan have. Rent uvilkaarligt

maa man jo antage, at en kongelig Bevilling maa kræve kongelig Underskrift og maaske vilde kunne besværliggøre og forhale Sagen en lille Smule. Men naar der i Bemærkningerne staar, at Bevillingen skal udstedes, som det nu sker, i Form af en kongelig Bevilling, meddelt *ad mandatum* af Justitsministeren, vil det vel sagtens i Realiteten sige ganske det samme, som hvis der stod „justitsministeriel Bevilling“.

Det næste, man standser ved i § 1, er de 25 Aar som Minimumsalder for Adoptanten. Det har man altsaa i Lovforslaget ment maatte være en passende Grænse. Ja, lavere end til 25 Aar kunde man da umuligt sætte Grænsen, og jeg maa sige, at det forekommer mig at staa en lille Smule i Strid med 2det Stykke i § 8, hvor der staar, at hvis Adoptanten har nogen Livsarving, bør Bevilling ikke meddeles, medmindre der kan anføres særdeles vægtige Grunde derfor. Men naar der er Tale om unge Mennesker paa 25 Aar, er der dog al Grund til at tro, at de med Hensyn til at faa Børn har Fremtiden for sig.

Dernæst vil jeg ogsaa gerne opholde mig et Øjeblik ved det Spørgsmaal, som to af de foregaaende Talere, det ærede 5te tingvalgte Medlem (Bülow) og det ærede 15de tingvalgte Medlem (Godskesen) har talt om, nemlig den Ændring fra Kommissionens Forslag, der gaar ud paa, at kun en Mand skal kunne adoptere sit udenfor Ægteskab fødte Barn. Jeg har med stor Glæde hørt de Udtalelser, som de to ærede Medlemmer har fremsat, de falder nemlig ganske sammen med, hvad jeg selv mener, og hvad jeg gerne vilde gøre gældende. Naar der i den højtærede Ministers Bemærkninger til Paragraffen er sagt, at det ingen som helst Betydning vilde kunne have for Moderen, om hun fik Lov til at adoptere sit udenfor Ægteskab fødte Barn, da hun i Forvejen har fuld Rettighed derover, maa jeg ligesom de andre ærede Medlemmer paastaa, at det kan faa endogsaa meget stor Betydning for hende. Det er jo højst naturligt, og man ser det i mangfoldige Tilfælde, at den unge Kvinde maa sætte sit Barn ud blandt fremmede i dets første Leveaar, men det kan ogsaa tænkes, at hun senere hen kommer til at leve under saadanne Livsvilkaar, selv i ugift Stand, at hun har Midler til at opdrage sit Barn, og tage det til sig, og da vil der meget let kunne være saadanne Omstændigheder, som gør, at hun ønsker at hemmeligholde sit Fejltrin. Jeg synes, at en Adoption af Barnet er den naturlige Maade at klare disse Vanskeligheder paa. Jeg vilde derfor